

Senátor Hoar proti rozpínavosti.

(Pokračování.)

Tvrdí se nám, že tato věc jest nyní skončena. Je-liž ale skončena? Jestli jest skončena, kdo ji skončil? Dojista ne americký lid. Americký lid nikdy nehlasoval pro změnu své vlády z formy republiky, v kteréž každý člověk má stejného podílu, na císařství, které by vládlo deseti neb dvanácti miliónům lidí, třeba dobře, avšak v neomezeném despotismu, bez jediného ústavního omezení. Americký lid nikdy nehlasoval, že prohlášení neodvislosti jest pouze revoluční prohlášení, kteréž lidé, jež je učinili, stále přestupovali. Americký lid ještě nepřipustil, že vrchní soud Spojených Států byl v nepravu během minulých 10 roků, když usoudil, že prohlášení neodvislosti jest duchem naší vlády, kdežto ústava jest pouze formou a slovem. On nikdy nepřipustil, že George Washington a Thomas Jefferson a John Quincy Adams, Daniel Webster, Abraham Lincoln, Charles Sumner a John Marshall byli falešnými proroky. Kongres to neskončil. Vy jste posud tak dalece nehlasovali o tom, zdali chceme vládnouti nevolujícími a podrobenými státním. Bylo nám výslovně řečeno, když se jednalo o smlouvu míru—senátor z Georgie dokázal, že sedm z devíti těch, kteří mluvili pro smlouvu, výslovně to připustili—že tím se nic neskončí nežli jen válka se Španělskem a že později bude rozhodnuto, zdali chceme držeti lid filipinských ostrovů v poddanosti. Vždyť i náš výtečný a ctěný prezident prohlásil a opětoval po celé zemi, že tu otázku musíme rozhodnouti kongres a ne on a jeho povinností pouze jest obnoviti pořádek a udržeti jej, pokud by kongres jednati nemohl. Když jsme vás žádali minulý rok, abyste dali to samé ujištění ohledně filipinských ostrovů, jako jste dali dříve ohledně Kuby, abyste řekli, jestli že Kuba právem má být svobodnou a neodvislou, že dojísta tento lid, s jeho ústavou, jeho dobytou neodvislostí, jeho obecným pořádkem, jeho školama, universitama, místní správou, jest a právem byti má svobodným a neodvislým, vy jste odpovídali: "My nedáme žádné ujištění lidu se zbraněmi v rukou." Já to nepovažoval za dobrou odpověď. Já myslím, že jest zapotřebí dáti ujištění americkému lidu právě tak, jako Filipinám a že, jakkoliv krutý byl los onoho zápasického lidu, škoda, kteráž vyplyne americkému lidu, bude daleko horší nežli filipinskému. Mezi tím jsme spěchali s našimi posilami a bojovali naše bitvy a zvířeteli nad nepřitelem. A teď vy se k nám obrátíte a pravíte, že jste neminili co jste tehdy tvrdili a že celá věc byla skončena před rokem. Je tomu málo více nežli čtrnáct měsíců, co byly v senátu předloženy dva návrhy, zcela od sebe rozdílné. Jedním z nich byl návrh, abychom s filipinskými ostrovy naložili jako s Kubou, abychom je ujistili jejich svobody, abychom chránili je proti cizím přehmatům a přispěli jim k zjednaní pořádku, abychom je s naším pozhledem uvedli na cestu svobody a neodvislosti, rovnosti mezi neodvislými národy, uzavřevše s nimi takové smlouvy pro budoucí obchod a spojení, jak by náš prospěch i jejich vyžadoval a jaké by ze své dobré vůle a vděčnosti nám povolili. Druhý návrh byl, abychom je koupili jako otroky, abychom za ně zaplatili zlatem, abychom proti nim pozvedli propadlé právo Španělska, abychom je donutili k podrobení se a k neustálé budoucí nenávisti a obavě. Senát si vyvolil. Měli jsme nyní dvanáct měsíců zkušenosti. Můžeme tedy něco o tom říci, co nás to stálo. Stálo nás to více nežli 150 miliónů v penězích. Výlohy na armádu v roce minulém obnášely o 122 miliony více než v roce 1898, na námořnictvo o 6 miliónů a na pensie o 4 milióny. Však to je pouhá maličkost. Nás to stálo životy 6000 mužů, kteří jsou mrtví. Tisíce jiných životů zmařeno tím, že stali se obětmi neduhů a poranění a budeme donuceni udržovati v budoucnosti velkou a nákladnou sílu válečnou i námořní. Vy budete muset v budoucnosti držeti 50,000 vojáků, květ vašeho mládí, v onom tropickém podnebí. Co bude jejich osud? A přece horší nežli tato velká výloha, horší nežli ta největší břemena národního dluhu, horší nežli strata dražocenných životů, horší nežli strata zdraví, horší nežli zvrácení našeho ustáleného finančního politického, jest cena, hrozná cena, kterou zaplatíme, jestliže

zde čerpati naučené ze zkušenosti lidské, počtem duší mladých lidí, kteréž pošleme do vojny do tropů. Četli jste to strašné vyhlášení o žilických úředních zprávách o životu prostých vojáků anglické armády v Indii? Jestli pak který z našich nadšených pánů, kterýž tak zručně mluví o nadvládě a císařství, jestli pak který z našich dobře mínících duchovních, kterýž se vidí hlásajícím učení Kristovo ku shromáždění žlutých lidí, četli něco aneb dbají na to, aby čerpali poučení ze zkušenosti?

Jest sotva který odbor vlády, v němž by nebyly vznikly výlohy následkem ovládnutí bývalých španělských držav. Vláda na těchto ostrovech bude vojenská vláda, kteréž budou vypomáhati a ponechávají ji nabražovati civilní úředníci. Posud nebyly požadovány žádné peníze k tomu účelu, aniž ku zřizování a výpravě opevnění pobřežních a přístavních, potřebných ku vojenské okupaci, aniž ku zdokonalení přístavů a vodních cest, vyčištění měst a vesnic, zřízení a udržování vojenských a jiných dráh, podpory pro potřebné a ty četné jiné položky výloh, jež jsou nezbytnými při okupaci vzdálených a nechráněných držav, osazených chudými a nevyučivými domorodci, kteříž utlačováni byli až ku povstání a nezvyklými jakékoliv disciplíně. Udržování okupační armády dostatečně silnou vyžadovati bude nesmírně obětí na obyvatelstvu Spojených Států, více než dvojnásob, co obrátí ztráta armády ve velké bitvě. Výloha odboru spravedlnosti nebude malou. Skutečně a stále povstání domorodců proti naší vládě zdá se býti nepochybným a na odpor domorodců usilujících o samosprávu musíme býti připraveni. Ostrovy neslibují, že vynášeti budou tolik, aby se kryly výlohy v případě revoluce a tak musí lid Spojených Států nésti zvýšené tyto výlohy.

(Senátor pak vypočítává, že deficit bude obnášeti neméně než 100 miliónů ročně, což se rovná úroku tří procent na dluh 3,330,000,000.)

(Pokračování bud.)

Domnělá dekadence Francie.

Není předmětu, o němž by se v poslední době tolik psalo a mluvílo, jako o tom, že francouzský národ stojí na pokraji neodvratného úpadku mravního a fyzického. Uváděly se při tom různé důkazy—všechny téměř ze života veřejného a z románů francouzských naturalistův, na předním místě Emila Zoly. A přece není nic klamnějšího než budovati mezinárodní politiku na domněnce, že Francie ztratila a stále ztrácí jedno z vůdčích míst v současné politice světové.

Jako doklad použijeme nad míru poučného příkladu s Anglií 18. století, v němž sám Macaulay, jinak tak kritický historik anglický viděl tolik příznaků úpadku, že napsal o Angličanech: "Národ převracený stranicstvím, trůn se slaběný prudkými útoky, sněmovna hrozící nenáviděná a opovrhovaná národem, Anglie rozdrážděná proti Škotsku." Soudil-li tak Angličan, snadno si můžeme představit, co myslilo se tehdy na pevnině o Angličanech. Kateřina II. vytýkala jim, že nemají nervů a že jsou příliš bohatí. Bedřich II. mluví s opovržením o jejich rozkošnictví a o prodejení jejich charakteru. Josef II. prohlašuje je prostě za ztracené těmito slovy (v dopise bratru svému Leopoldu): "Toč tedy tato velmoc, jež držela rovnováhu Francie a nyní padla úplně a navždy; ztratívali veškerou sílu a sílu dobrovolně se zřekla a sestoupila v řadu velmocí druhého řádu, podobná Švédsku nebo Dánsku, takže dříve nebo později ocitne se pod velením Ruska stejně jako tyto poslední." Politické soudy o Anglii ještě přišly, srovnávajíce ji s Polskem, a všeobecnému tomu mínění o dekadenci anglické podlehl zejména Francie, kde se pokládalo za zcela snadné úplně zničit anglickou moc, a zbařiti se takto navždy nebezpečně a nenáviděně sokyň. Toto mínění ztělesnil Napoleon, jenž stalo se osudným a nejen jemu, nýbrž celému francouzskému národu.

Podobný poměr, jaký byl ku konci 18. stol. mezi Francií a Anglií, jest dnes mezi Německem a Francií. Redakčním politickým a kabinetským státníkům podařilo se totiž celý svět více méně přesvědčiti nejen o tom, že Francie jest v úpadku, nýbrž i o tom, že úplně degeneruje. V Německu věří se

to tak pevně, že již se matematicky počítá, za kolik desítek let budou se německý kaiser a ruský car dělití o Evropu, ne-li o celý svět, kaiser z Paříže a car z nějakého asiatského svého sídla.

Takový názor mohl se zakotveniti jen proto, že všude a nejvíce v Německu posuzuje se Francie jen povrchně dle jejich politických stran a převrátů, dle projevnosti jejich poslancův a dle vášnivosti jejich generálů. Z těch tisíců per, jež tak snadno napsala slova "dekadence", velkou většinou řídilo záští a závist, a ostatní péra čerpalí své přesvědčení "ze vzduchu", v tom, co se mluví, v čiré totiž neznalosti anebo chvilkových domnělkách z pařížských boulevardů a hospůdek. Vždyť horečná dnešní "činnost" nedovoluje vhloubiti se v historické dokumenty a ve všeobecný život širokých vrstev lidových, takže ti, kteří pší studie o národě a slouží jako autority o nejdůležitějších životních problémech, nemohli a zpravidla ani nechtěli vniknouti v duševný život, jenž hromadí se v knihovnách a v práci lidu, jenž vyjadřuje se v úsporách.

Francouzská kniha a francouzská úspora! Jaké to dvě mohutné síly, jejichž blahodárným vlivem okfalo tolik národů. Vždyť, kdyby nebylo francouzské knihy, Německo by ještě dnes tlelo ve formulách latinských a kdyby nebylo francouzské úspory, pruská pikhaubna byla by tak dlouhou zůstala nad Paříží, až by neuhnila, nýbrž udusila, kdo ví na jak dlouhou dobu, tvrdě idealism francouzského ducha.

Anglie vlastně není ničím jiným než kramářským ostrovem, takže nelze mluvit o její literatuře jako činiteli světového a o jejím bohatství jako produktu práce v pravém slova smyslu. A přece jak děsně se zklamali ti, kteří různé politicko-náboženské a dekadenci parlamenta prohlásili za rozklad národa a za úpadek rasy! Jak teprve zklame se ten, jenž degenerace a nejen úpadek Francie jest prvním a posledním slovem politické jeho moudrosti! Nesmíme totiž nikdy zapomenouti, že dnešní "anarchie" francouzská je tak přirozený důsledek revoluce francouzské 18. století, jako zmatek anglického veřejného života ve stol. 18. plynul přirozeně z revolucí století 17. a zejména z revolucí z r. 1688. Jak tedy Anglie ve velkém boji národův proti tyranii Caesara římského galské krve nedala jen své miliony, nýbrž i své Pitty a Wellingtony, tak jistě také Francie nebude jen pokladnicí, nýbrž i duševním vůdcem v obrovském zápasu, jež ve všech svých řečech tak sebevědomě hlásají mnohem nebezpečnější Caesarové krve germánské a ideálů pruských.

Stěpán Radič.

Obsluha na dráhách.

Ve Spojených Státech se šíří agitace pro sestátnění dráh a až má toto komunistické zřízení mnohé přednosti, má také své vady. Jednou z největších vad státních dráh jest bezohledné zacházení s obecnem se strany zřizovatelů železničních, jak to lze spatřiti v Rakousku. Na ukázkou, jak se tam s obecnem na dráhách zachází, podáváme následující dopis z Čelakovic, vyňatý z "Nár. Listů".

Nával obecnstva ku večernímu vlaku o druhý svátek svatodušů, jenž z Čelakovic odjel měl v 9 hodin 14 minut, byl ohromný, jak se předem předvídati dalo, neboť dva svátky svatodušní zvlášť se tak krásné pohody lákaly vyjetí. Když do boží přirody a ku návštěvě milých. S tím mají již správy dráh počítati a dle toho se také zříditi, neboť nával obecnstva o svátky, vnočků, velikonoční a svatodušní jest vždy veliký. Obecnstvo, zvlášť mnoho dam a malých dětí čekalo na vlak namnoze již půl hodiny před pravidelným příjezdem jeho a bylo na nich patrně viděti, jak klesají únavou, když ku nemalé žalosti jejich mezi nimi rozhlášeno bylo, že vlak o půl hodiny je zpozděn. Musím podotknouti, že dosti prostranný peron tak velice frekventovaného nádraží čelakovického postrádá vůbec jakékoliv lavičky ku pohodlí a odpočinku obecnstva, vyjímaje ony, jež jsou umístěny v dusné čekárně.

Konečně vlak nikoliv ale o půl hodiny, nýbrž o více než celou hodinu zpozděný přijel. Na nádraží nastal nepopisatelný ruch. Obecnstvo se strhalo a tlačilo. Průvodčí v předu vlaku křičel: "Do zadu, pánové, tam místa do-

sti!" Cestující, když přišli tam, posláni zase do předu. Obecnstvo běhalo zmateně tam a sem, jeden proud do zadu, druhý do předu vlaku i nastala nebezpečná tlačence. Dámy nařkaly, děti plakaly a muži křičeli: "Pane přednosto, dejte otevřít I. a II. třídy, jež jsou úplně prázdné, jak jsme se očitě přesvědčili!" Ale marné volání—naopak, průvodčí vlaku chovali se mírně řečeno k obecnstvu beze všeho taktu. Obecnstvo bylo nanevšáh rozčilené. Bylo slyšeti hlasy: "Snad nás tady s rodinami nenecháte, když jsou prázdné vagony I. II. třídy! Otevřít je! Otevřít!" Ale marné. Dáno znamení k odjezdu, vlak se hnul a hodně přes sto cestujících zůstalo zpátky na nádraží ve tmách nočních a to jediné vinou p. přednosty, jenž nerozkázal, aby obecnstvu otevřeny byly I. a II. třídy vlaku, jak se to praktikuje v takových případech na dráhách jiných, to však pro dráhu severozápadní neplatí, neboť ta v jedné s obecnstvem jest až příliš pověstna.

Tímto nešetným jednáním p. přednostovým stalo se, že místo abychom byli již před 10. hodinou večerní v Praze, přibyli jsme tam až v 11 hodin 30 minut a tu jest na pováženo, může-li se otec rodiny za těchto okolností s rodinou po dráze této na výlet vydati.

Feuilleton.

Tak již tedy máme nového prezidenta i jeho náměstka. Ještě jsme i toto nevolili, ale naši republikánští tatkové to učinili a to již je jako obdyto, tak že to všecko následující rozčilení bychom si mohli ušetřiti.

Ještě však tu není 4. července a ten má do toho také co říci. V ten den se sejdou totiž tatví demokraticko-populisticke části národa a ti nám zase navrhnou se své strany muže, kteří prý budou po pětistí 4 roky řídití osudy národa amerického. Jak se samo sebou rozumí, budou přívrženci této strany také dokazovati, že pan Bryan a ten druhý dosud neznámý budou jistojistě zvoleni. Na tom však zatím nezáležej, bude-li zvolen McKinley s Rooseveltem, neb Bryan s tím neznámým, ale maže teď vrtat mozek, jak se ta agitace volební povede. Obě strany budou národu dokazovati, že cesta jimi nastoupená vede ku blahobytu, štěstí a spokojenosti, cesta pak té druhé strany že vede ku zkáze a do neštěstí národ celý. Nezná to zrovna tak, jako kázání nějakého breberanta, který svým větším dokazuje jasně a nepopíratelně, že jen jeho víra vede do království božského?

Politika a náboženství mají mnoho společného, sobě podobného. Obě se zakládají na víře v cosi budoucího, neznámého a obě vyžadují bezpodmínečnou poslušnost. Věř, co ti poručíme a na pravdu se neptej. Tak jako v kostele se nesmí nikdo odvážiti pochybovati o tom či onom článku víry, tak se nesmí nikdo také odvážiti ve schůzi té či oné strany odporovati některému článku kredo politického. Odvaž se tak, milý čtenáři, mluvit ve schůzi republikánské o dvojkovku 16 k 1, nebo ve schůzi demokratické o zlatém základu peněžním. Vynadají ti bláznů, třeba i zrádců a vyndají ti boty na luft. Zrovna tak by se ti stalo, kdybys ku př. v kostele presbyteriánu začal těm lidem něco povídati o panence Marii a všech svatých, nebo v katolickém kostele o chlebu a víně kostelním, že v tom není celý Kristus. Politicky jako nábožensky se musí věřiti pevně všemu, co se tam k věření předkládá.

Máme teď před volbami a tu se vyžaduje na každém pořádném občanu, aby náležel k některé politické straně. Ti pak, kteří to nečiní, jsou buď nevědomci, nebo darebáci, kteří chtějí svůj hlas zaprodati té straně, která více podá. Oni si sice ti stranníci umějí navzájem hezky nadávati, ale na konec přece řeknou, že jest jim milejší ten odptřec, náležející ku straně jim protivné, než neodvislý, ku žádné straně nenáležející občan. Ten je jim pradarebák, nevážící si práv občanských, nezasluhující žiti pod svobodnými zákony nejsvobodnější země. Teď zase si uveďme na mysli naše zbožné věřící kterékoli víry a sledháme totéž. Katolíci jsou v očích evangeliků sice hlupáci a naopak, ale ti, kteří nechtějí věřiti ani v to, aniž jiné vyznání náboženské, no, ti jsou již prach na prach zkažení lidí, nehodní, aby je země nosila.

Pravá muka....

Není snad žádná jiná nemoc, kteráž by tolik muk způsobila, jako

NEZÁŽIVNOST.

Ta přivádí žaludek z pořádku a působí četné obtíže. Proto také mělo by se vždy za věc protití zakročiti, neboť zanedbaní vážné následky mítí může. Každý, kdož

Dr. AUGUST KOENIG'S

Hamburger - Tropfen

užívá, může být jistým, že rychlá díleba se dostaví.

Když tedy tak před těmi volbami máme, tedy jsem se odhodlal také se přihlásiti k nějaké politické straně. Od té doby, co jsem se veřejně "velebnému pánu" Vlkovi vyzpovídal, stal jsem se větším a větším všecko, ať jest to psáno či nic a ať je to pravdou či nic. Nejen že věřím všemu, čemu církev katolická věřiti velí, věřím také všemu tomu, co učí církve presbyterianská, baptistická, metodistická, ba i židovská, braminská, Konfuciova, Mohamedova atd. atd. Toť budu tedy mnohonásobně spasen a obzvláště když tuto veřejně ještě se vyznám, že věřím také, že velebný pan pater Vlk je nejdrvořilejší, nejctnostnější, nejuhlaženější a nejvzdělanější pán všech pánů.

Teď tedy musím také složit své politické vyznání víry. Já věřím, že vláda McKinleyova byla tou nejlepší vládou, jakou jsme až posud měli a také věřím, že kdyby se náš stříbroústý Bryan dostal na prestoni presidentský, že by nám dal tu nejlepší zeměsprávu, jakou jsme kdy měli. Strana republikánská přivedla naši soustavu penězů na pevný základ, ale kdyby demokraté s populisty zavědli dvojkovku na základě 16 k 1, tu bychom v blahobytu jen tonuli. Jsem přesvědčen, že politika císařská zjedná obchodu této země obrovský rozmach, který bude mít za následek velikananský blahobyt celého národa, ale také věřím, že politika proticísařská by přinesla národu blahobyt nemenší. Věřím, že to republikánská strana myslí s obmezením trustů povětš a demokratická také. Zkrátka, věřím všecko, co obě veliké strany politické k věření předkládají a jsem tudíž sociopokrato-demoblikánem—nebo jak bych to tak asi nejlépe vyjádřil.

Každá ta politická jako náboženská víra vede do ráje. Kde by příkladně některý ten úředník vydělal ty tisíce dolarů, jež nyní vydělává, kdyby nebylo politiky? Povídá se, že bývalý prezident Cleveland jest milionářem, kdežto než se stal prezidentem, neměl téměř žádné jmění. Tak se mluví a píše o nesčíslných pánech, kteří se službě národa zasvětili, že nabylí velikého jmění. W. J. Bryan učinil v Lincoln největší bankovní vklady, což uspořil při své politické kariéře a není ještě ani v úřadu. Nejsou to nejlepší důvody, že politika cíl ku blahobytu a štěstí? A pak se podívejte do nesčíslných far, není tam ráj?

Já bych si v té politice zcela nic nevybíral a bral bych zlato, stříbro, papír, ba i nikl a měď, kdyby tak mi chtěl ten dobrý národ světití nějaký ten úředník, v němž bych se cele blahu svých občanů obětoval. Tím úřadem bych svým spoluobčanům doporučil ku blahu budoucímu a sám sobě k přftomnému. Nedělají to také tak ti různí sluhové boží? Obětují se pro své svěcené, pracují na jejich spásu a za to přece mají právo, aby byli paseni či vypaseni. A služebníci národa politického snad by měli pracovati lacino, nebo zdarma? To tak! Oni národu připravují přiftí nebe, rájské živobytí a sami by snad měli pískat kudu, ne? Když se hodné musí platiti za to nebe tam v přftím životě, tedy to nebe pozemské by mělo býti ještě dražší.

Tak milí občané, jen se připravte hezky na to blaho, které nám přiftí zeměspráva přinese, ať již je taková či maková. Daně musíte platit, pánů úředníků od policajta až nahoru k prezidentovi musíte býti poslušni, ať jest vláda ta, či ta. Že pak se vám dobře vždy povede, ať zvolíte úředníky té či oné strany, o tom vás ujistí každý z přívrženců těch stran. Co tedy chcete víc? Dávejte co jest císařovo císaři a co je božího bohu, čímž se stanete

bohu a vlasti milými občany jako jest

HOVORNA.

Proseba dotazy předmět jménem tamtele opatřeno dotčeným písemností a odpovědí. Dotazy neposuzované a anonymní na úzen pohodného místa v kol.

Dne 18. června 1900. — Ctěná red. P. Z. Prosim zodpovídání v Hovorň následujících otázek: 1. Platil-li každý otec školní plat dle počtu svých dítek, aneb platil-li školní plat každý daň platící občan, od roku 70. do 80. 2. Jestli platil školní plat jen ten, kdo měl dítky ke škole v Čechán na obecních školách.

Anton Bašta.

Odpo.: Dle školního zákona rakouského jest školní plat ponechán obcm, které mohou jej buď cestou obecních přirázek na majetek vybrati, nebo od rodičů dle počtu dítek. Starý zákon o takzvaném sobotálesu je v Rakousku snad dosud v platnosti a vybírá se od rodičů co poplatek za dítky škole povinné. Za dítky chudých rodičů však musely obce přisluhovou částku školního platu nahrazovati a tu v četných obcích byl školní plat zcela odstraněn a vybírá se ve způsobu obecních přirázek, nebo se platí z jiných příjmů obecních. Tento zákon jest v Rakousku zaveden asi od roku 1868 a tudíž v letech 1870—80 a snad po dnes jsou v Čechách obce, v nichž se školní plat od rodičů vybírá, k tečto v jiných odstraněn jest.

Oznámení členům Jed. Komenský

Doba prvního sjezdu "Vzdělávací jednoty Komenský" se blíží a proto nutno se k této důležitě schůzi připravití.

Hlavní práce sjezdu ovšem bude sestavení a přijmutí stanov jednoty.

Následující pokyny vzhledem k nastávajícímu sjezdu jsou Výkonným Výborem odporučeny:

1. Každý odbor Komenského bude oprávněn ve sjezdu ku tolika hlasům, kolik členů jest v odboru onom. Odbor může býti zastupován jakýmkoliv počtem zástupců, kteří pověření svým spolkem, oprávnění budou ku jednání a hlasování ve sjezdu.
2. Člen, který by nepatřil ku žádnému číslu, nýbrž přímo ku hlavnímu tělesu jednoty, může sjezdu činně se zúčastniti se všemi právy vyslanec dříve-li o právo to Výkonný Výbor byl požádal.
3. Místo sjezdu ponecháno k rozhodnutí členům jednoty. Každý jednotlivý spolek jest žádán, aby do 10. července zaslal hlas členů svých, pro které místo se byli rozhodli. Podobně nechť učiní i jednotliví členové jednoty.

Výkonný Výbor dovoluje si odporučiti následující české osady, kde zásady Komenského byly již kořeny zapustily: Milligan, Wilber, Clarkson, Prague a Omaha. Místo, které obdrží nejvíce hlasů, bude oprávněn ku sjezdu.

Sjezd zasедati bude dva neb tři dny dle potřeby a množství práce. Po dobu trvání sjezdu dána bude každého večera zábavná a poučný program.

Sjezd obdávati se bude někdy v druhé polovici srpna, což určité rozhodnuto bude po vybrání místa sjezdu.

Výkonný Výbor.
Adresa: V. L. Vodička
1410 William str.
Omaha.

Proudk naučení obyčejně učiní vás neschopným k práci po tři neb čtyři týdny. Mnoho případů však se událo, v nichž vyléčení docíleno za méně než týden použitím Chamberlain's Pain Balm. Na prodej u všech lékárníků.